

1 skyrius

Vaitas.

Žiūrėjau į pavardę prie skambučio mygtuko. Palenkusi galvą į šoną pakėliau pirštą, bet sudvejojusi paskutinę akimirką atitraukiau. Tvirtai sučiaupiau lūpas ir sugniaužiau kumštį, mintyse perkratydama pastarųjų dienų įvykius.

Teko išverti ne vieną dieną trukusius ginčus su tėvais, per dvidešimt valandų sukarti automobiliu 1079 mylias. Dar vakar atvykau į Vudshilą, praleidau dvi naktis apšiurusiųose nakvynės namuose. Kelias pirmas valandas kirbėjo mintis imti ir pasukti atgal, tačiau dabar galva prablaivėjo. Juk man pavyko. Išties buvau čia.

Mano startas susiklostė visiškai kitaip, nei tikėjaisi. Žinoma, su savo naująja tėvyne susipažinau iš tolo: internete apžiūrėjau Oregono kalnynus, miškus ir universiteto miestelį. Vakar vyko įvadiniai pirmojo semestro renginiai, po jų leidausi per butus, kuriuos buvau išsirinkusi internete. Regis, vargau be reikalo, nes lig šiol visi pasirodė esantys gryna katastrofa. Šiaip ar taip, pagaliau atsidūriau Oregone.

Laisvė.

Pastaraisiais mėnesiais mane palaikė tik ši mintis. Pagaliau galiau pati kurti savo gyvenimą, pagaliau galiu daryti ką panorėjusi. Per visus devyniolika gyvenimo metų buvau nežmoniškai suvaržyta. Kartais jausdavaisi kaip paukštukas, išleidžiamas iš narvo

vos kelioms minutėms per dieną, kad parodytų vieną kitą triuką. Jei triukais galima vadinti gebėjimą padaryti įspūdį pobūviuose, maloniai šypsotis ir tautkšti niekus su nepažįstamais žmonėmis, tai buvau visai nebloga meistrė. Arba gerokai suvaržytas paukštukas.

Įvaizdis mano tėvams visuomet buvo svarbiausia. Mano plaukai buvo stilingai nudažyti sruogelėmis, rengiausi tobulai sumodeliuotais dizainerių drabužiais, lyg niekur nieko galėjau nutaisyti nepriekaištingą šypseną. Turėjau visuomet būti tobula, bent jau tokia atrodyti. Todėl pirmiausia, ką padariau kaip koledžo studentė (ne vien susikroviau keletą dėžių), – nuėjau į artimiausią kirpyklą, kur mano ilgi šviesūs plaukai buvo apkirpti, o jų likučiai nudažyti. Dabar abipus skruostų karojo rudi peisai. Pirmąsyk po daugelio metų plaukai ėmė natūraliai garbanotis – mamai būtų baisiai nepatikę. Ji negali pakęsti, kad paveldėjau garbanas iš tėčio.

Metų metus mama mane tempdavo į elitinį saloną, kur šnairuojama į tas, kurių natūralūs plaukai prie šaknų ataugę daugiau nei per pusę centimetro. Ji reikalavo, kad dažyčiau plaukus medaus spalva – tai esą paryškina neįprastą pilkšvai žalių akių spalvą. Kai buvau dar visai mergytė, turėdavau rytais keltis gerokai anksčiau ir plūktis su žnyplėmis, tiesinti natūralias garbanas, kad plaukai kristų it šilkas. Daugiau to nebebus! Niekuomet niekam, juolab savo mamai, nebeleisiu nurodinėti, kokia turi būti mano plaukų spalva ir struktūra!

Kaskart, kai plaukų galiukai, siekiantys tik iki kaklo, pakutendavo man skruostus, prisimindavau ką tik išsikovotą laisvę. Šukuosena buvo tarytum pirmasis žingsnis ten link; net jeigu tai atrodo kvaila, jaučiausi kitu žmogumi.

Tiesa, ieškant buto šitai ne kažin ką pagelbėjo. Prašymo skirti bendrabutį nė nebuvau pateikusi. Ne per labiausiai norėjau vieną dieną pabusti ir pamatyti savo kambaryje viską apžiūrinėjančią ir besiraukančią mamą. Vien dėl to leidausi ieškoti nuomojamo

kambario netoli nuo universiteto miestelio – ten, kaip vyliausi, ji ne taip greitai mane susiras. Nors per tai viskas susikomplicavo, kaip pamačiau per pastarąsias pusantros dienas.

Nepaisant to, kad radau vos kelis kambarius, kurie atsilaisvino tą dieną, kai būčiau turėjusi išsikraustyti iš nakvynės namų, visi kaip vienas butai pasirodė esantys visiška tragedija.

Kai apžiūrinėjau pirmąjį, potencialus kaimynas labiau domėjosi mano krūtinės dydžiu negu blogais įpročiais. Vien prisiminus tą iškrypėlį mane nupurtydavo. Ne ką geresnė buvo jauna mamytė, trenkianti dūmais, – ji matė manyje ne nuomininkę, o labiau savo vaiko auklę. Šeštame bute sutikau porelę: kol dairiausi, juodu be atodairos glamžėsi. Visi kiti butai buvo arba apšnerkšti, arba apėję pelėšiais. Nežinau kodėl, bet būsto paieškas įsivaizdavau būsiant lengvesnes.

Tikriausiai kaip tik todėl turėjau prisiversti nuspausti buto, kurį aplankiau paskutinį, skambučio mygtuką. Lentelėje prie skambučio mygtuko užrašytos pavardės buvo apšviestos iš vidaus ir kone rėžė akis.

Vaitas.

Tai buvo mano paskutinė galimybė. Daugiau nuomojamų butų neradau. Jeigu kitos savaitės pradžioje negalėsiu čionai įsikraustyti, liksiu gatvėje. Semestro pradžioje viskas buvo išnuomota. Be to, kainos nežmoniškai užkeltos. Septynios naktys dvylikos lovų kambaryje man jau dabar atsiėjo krūvą pinigų. Nors sąskaitoje turėjau apvalią sumelę, ji buvo skirta ne nutriušusiam kambariui su vienuolika kambariokų ir bendrais dušais abiejų lyčių mauduoliams.

Man kuo skubiausiai reikėjo šito buto, o jeigu būčiau jo negavusi, būčiau norom nenorom pasiieškojusi kokio parko suoloelio arba nakvojusi savo mažutėlaičiame automobilyje. Grįžti į Denverį nė už ką nenorėjau. Galimybės pasiduoti paprasčiausiai nebuvo. Pamaniau, jog susirasiu čia naujus namus, kad ir kiek tai kainuotų.

Net jei kelias naktis turėsiu praleisti po atviru dangum, man tai nepakenks. Kad tik netektų grįžti atgal į Denverį.

Giliai įkvėpiau ir nuspaudžiau skambučio mygtuką. Laukiau ir jutau į plaučius srūvant šiltą vakaro orą. Slogučio krūtinėje beveik neliko.

Vienas, du, trys, keturi, penki...

Mintyse skaičiuodama užsimerkiau.

Galiausiai suzvimbė durų užraktas; prieš pastumdama duris paskutinį kartą giliai įkvėpiau.

Ponas K. Vaitas – jo vardo dar nežinojau – elektroniniame laiške buvo nurodęs, kad butas yra trečiame aukšte iš kairės. Dar nepradėjusi lipti laiptais, išgirdau viršuje atidaromas duris, o paskui prislopintą murmesį, kuris vis labiau aiškėjo, man kopiant aukštyn.

– Mano numerį tu turi, – šnabždėjo moteriškas balsas.

Kažkas krenkstelėjo.

– Juk žinai, kad aš...

– Aš tavęs ir neverčiu, žinau, žinau. Juk visiškai aiškiai leidai suprasti.

Kitą akimirką pasigirdo įtartinas pakstelėjimas. Įsiklausiau. Buvau beveik tikra, kad ten kažkas bučiuojasi. Man nespėjus susivokti, pasigirdo artėjantys žingsniai. Nė nepastebėjau, kad buvau sustojusi, o vėl kopdama pakopa po pakopos nudelbiau akis į savo mėlynai nulakuotus kojų nagus ir sidabrinius sandaletus su dirželiais, vieną iš nedaugelio atsivežtų brangių aprangos daiktų. Prie kai kurių iš jų buvau prisirišusi labiau, negu būčiau norėjusi pripažinti.

Aukštėliau kažkam tyliai atsidusus, pakėliau galvą. Prasilenkdama nužvelgiau merginą, tikrą tikriausiai išėjusią iš to buto, kuri tuoj apžiūrėsiu. Ji praėjo užsisvajojusi, palaimingai šypsodamasi ir į mane nė nedirstelėjo. Sprendžiant iš įraudusių skruostų ir išsitaršusių plaukų, ką tik užsiėmė *visai* kitais dalykais.

Nieko sau!

Raukydama kaktą palypėjau dar kelias pakopas. Pono Vaito niekur nebuvo matyti. Nedrąsiai perėjau per koridorių, dairydama si į abi puses. Durys jo gale, kairėje, buvo pravertos. Tai turėjo būti mano ieškomas butas.

Stumtelėjau jas ir neryžtingai sustojau ant slenksčio.

Prieangis atrodė tvarkingas, pamačiau drabužinę, kurioje kabėjo keli švarkai. Po jais gulėjo įvairūs kedai, keletas porų vyriškų aulinių ir turistinių batų. Pritariamai kilstelėjau antakius. Tokia batų kolekcija bylojo apie įvairiapusių interesus. Išdrįsau žengti per slenksį ir įėjau į siaurą koridoriuką. Pamačiusi šviesų laminatą su palengvėjimu atsidusau. Pagaliau netįso joks kilimas. Skubiai nusiaviau batus ir pastačiau prie kitų. Per pastarąsias dienas kai ko išmokau: tai sudaro gerą įspūdį. Nors, jei kilimas purvinas, geriau nesivarginti.

– Atleisk, seni! – iš kambario šalia koridoriaus pasigirdo prislopintas balsas. – Ištisą valandą mėginau išgrūsti ją lauk, kad nepasirodyčiau visiškas kretinas. Bet kai kurios tiesiog nesupranta aiškių užuominų...

Vajė. Regis, jis labai malonus tipelis.

Balsas ėmė aiškiau skambėti:

– Labai čia skubiai apsiireiškei, bet gerai, kad pavyko susiderinti. Girdėjau jį ateinant. Žingsniai dundėjo ant laminato grindų.

– Jeigu pas tave kada apsilankys kokia mergiotė, man tai neklius. Bent jau tol, kol...

Ponas Vaitas išdygo duryse. Žiauna atvipo ne vien jam.

Garsiai įtraukiau oro.

Pirmas dalykas, kurį pamačiau, buvo jo liemu. Nuogas stan-grus pilvas, pūpsantys raumenys. Antras – jo tatuiruotės. Nevalingai pakreipusi galvą žiūrėjau į rašalą ant įdegusios odos. Ir kodėl nepasiėmiau akinių? Įrašus ant dilbių įžiūrėjau tik vargais negalais, o ką reiškia tie žiedai aplink bicepsą, nė nenutuokiau.

Motina švenčiausia!

Jam krenkštelėjus, atsipeikėjau.

– Ką, po galais, čia veiki?

Priblokšta į jį spoksojau. Jis atrodė už mane ne ką vyresnis, daugiausia metais ar dvejais, žvelgė šiltomis karamelės spalvos akimis, jo skruostai buvo šeriuoti, plaukai viršuje ilgesni, o šonuose trumpesni.

Galiausiai atgavau balsą.

– Atėjau apžiūrėti buto. Mudu buvome sutarę laiškais, – susijaudinusi išpyliau pernelyg greitai.

Ponas Vaitas – mintyse vis dar taip jį vadinau, nors puikiausiai supratau, jog tai visiška nesąmonė, – palenkė galvą ir įtariai mane apžiūrėjo.

– A. Harper... – tyliai sumurmėjo. Paskui jo galvoje, regis, ėmė suktis ratukai. Jis antrąkart mane nužvelgė, paskui apniukusiu veidu lėtai papurtė galvą.

– Ne.

Ne? Kaip – ne? Sutrikusi sugavau jo kritišką žvilgsnį ir jau žiojau si atsakyti, bet jis pakartojo:

– Ne.

– Kaip ne? – Sunėriau rankas ant krūtinės. – Žinoma, kad susirašinėjome!

– Čia kažkoks nesusipratimas. Tu tikrai čionai neįsikraustysi, – tarė jis nosisukdamas. Ir dingo... nė nežinojau, kuria kryptimi, juk to sumauto buto dar nebuvo apžiūrėjusi! – Pati rasi, kaip išeiti! – sušuko man per petį.

Vėl išsižiojau. Netekau žado.

Tas tipas paprasčiausiai ėmė ir pradingo. Paliko mane stovėti koridoriuje, nedavęs jokios galimybės. Negalėjau išstarti nė žodžio iš to teksto, kurį buvau susikurpusi butų apžiūroms. Per paskutines dvi paras taikščiausi su neįtikimiausiu mėšlu, bet čia, dabar... tai buvo viršūnė.

Mano galvoje perdegė saugiklis ir iš gerklės išsiveržė beviltiškas spieгимas. Nulapnočiau paskui poną Vaitą.

– Ei! – sušukau nesitvardydama ir įsiveržiau į kambarį, kuris pasirodė esanti šviesi, jauki svetainė. Tasai kretinas stabtelėjo ir atsisuko į mane piktai suraukęs antakius. – Negali imti ir mane išmesti nė neaprodęs buto!

Šiltose rudose akyse, nederančiose prie atšiaurios povyzos, blykstelėjo nuostaba.

– Dar ir kaip galiu.

Jis irgi sunėrė rankas ant krūtinės, pamačiau dar daugiau užrašų ant dilbių. Mintyse išgirdau savo mamai būdingą švokštimą, kai ji piktinasi kokia nors neapsakoma baisybe.

– Ne, negali. Mudu susirašinėjome ir buvome susitarę. Pakviete manė apžiūrėti buto, taigi dabar noriu bent jau pamatyti tą kambarį ir gauti galimybę tave įtikinti, kad būčiau gera nuomininkė.

Iš paskutiniųjų stengiausi nešvokšti. Ne itin sekėsi.

Tas kretinas kilstelėjo antakį ir atlaidžiai į mane pažvelgė.

– Kaip sakiau, įvyko nesusipratimas. Maniau, tu vyrukas. Bet yra visai kitaip. – Jis ir vėl užgausiai nudelbė mane nuo galvos iki kojų. – Ieškau nuomininko, o ne *nuomininkės*, – paskutinį žodį spjaute išspjovė.

Mano aliarmo žibintai mirkčiojo kas akimirksnis. Pirmesnės butų apžiūros buvo nevykusios, bet ši pranoko jas visas drauge.

– Ar bent nutuoki, ką išgyvenau pastarąsias dvi dienas? – rėkte išrėkiau, o mano pulsas vis smarkiau tvaksėjo. – Tikras suskis vienais apatiniais marškiniais, labai purviniais, sėdėdamas virtuvėje paklausė, koks mano liemenėlės dydis. Tris kartus išgirdau, kad nuomos kaina bus mano lytinės paslaugos, syki būčiau turėjusi pavirsti parankine aukle, dukart vos išvengiau vaizdo, kad potencialūs kaimynai mano akyse ims dulkintis!

Plyšojau vis garsiau, bet nė neketinau pritildyti balso. Žodžių lavinos nebeįstengčiau sustabdyti, tokia buvau pakrikusi. Jeigu tik būčiau žinojusi, kur šitame Dievo prakeiktame bute yra virtuvė, būčiau ten nulėkusi, pastvėrusi keptuvę ir tvojusi arogantiškajam šikniui per galvą, kaip neseniai buvau mačiusi Disnějaus filme apie Auksaplaukę.

– Buvau kambariuose, kurių sienos ištisai pajuodusios nuo pe-
lėsių. Lankiausi butuose, taip užgriozdintuose šiukšlėmis, kad nė
grindų nematyti. Rimtai – kartais nė nesuprasdavau, ar stoviu ant
kilimo, ar dar ant ko nors. Vienuose apartamentuose taip trenkė
„žole“, kad vien nuo kvapo pagavau kaifą. – Žengiau prie jo artyn
atlošdama pečius. – Mano gyvenimo pradžia Vudshile buvo visiš-
kas mėšlas, *seni*. Todėl nesakyk, kad iš čia dingčiau. Noriu pamatyti
tą sušiktą kambarį!

Dabar jis žiūrėjo nebe įtariai, o tiesiog abejingai. Taip, tarsi
švaistyčiau brangias jo laiko sekundes.

– Kaip tik todėl ir nenoriu jokios nuomininkės, – tarė visiškai
ramiai. – Puikiai apsieinu be begalinio tarškėjimo ir emocinių bo-
biškų išsišokimų.

Man pečiai tirtėjo, taip smarkiai visą kūną užliejo adrenalinas.
Gal ir paika užkrauti tam vyrui savo problemas. Bet kartais liau-
juosi tik tada, kai jau būnu viską išklėjusi.

– Ar jau baigei, ar turėsiu dar daugiau išklausti? Jeigu taip, tai
verčiau ką nors pirmiau apsivilksiu, – pasakė jis vis taip pat abejin-
gai ir dar labiau mane įsiutino.

– Puiku, – sušnypščiau ir apsisukau ant kulno – kad iš karto
atsitrenkčiau į toršerą.

Nusikeikiau. Garsiai. Juo labiau kad išgirdau jį nusijuokiant
man už nugaros. Nusijuokė žemu balsu – bet kokio kito vyro že-
mas balsas tikriausiai būtų man patikęs, tik ne šito arogantiško,
pasipūtusio šunsnukio. Išeidama išgirdau suskambant telefoną.

„Fall Out Boy“ gabalas. Muzikiniu skoniu tas kretinas nesiskundžia. Vėl pajutau, kad tuoj imsiu šnypšti kaip katė. Gal reikėtų įsitaisyti katę? Jokiam kitam gyvūnui nesijaučiau tokia artima.

Įniršio ašaros graužė man akis, kai įsispyriau į sandaletus. Nenorėjau grįžti į Denverį, į gyvenimą – tokį netikrą, panašų į plastiką.

Mano asmenybė buvo tik fasadas, suręstas mamos pagal savo skonį. Tai supratau vos prieš trejus metus – tą dieną, kai savo kailiu patyriau, kaip toli eiti ji pasiryžusi. Kai mano pasitikėjimas ja susvyravo, o paskui buvo sudaužytas į tūkstantį šukių. Maniau, kad mama visuomet mane saugos. Bet ji saugojo tik prestižą ir krovė man vis didesnę melo naštą, vos įstengiau ją pavilkti. Nuo tada viskas tapo kitaip, nei buvo pirmiau.

Sunkiai nurijau kartėlį ir pasistengiau išvaikyti iš galvos neigiamas mintis.

Nuo adrenalino drebėjo ir rankos, tad niekaip negalėjau praktiški sandaleto dirželio pro kilpelę. Girdėjau prislopintą to mulkio balsą. Tikriausiai jis kalbėjo telefonu. Galop nusikeikė.

Vėl išgirdau, kaip basas ateina į koridorių. Po galais, kam man prireikė būtent šitų batų? Kėdus tikrai lengviau nusiauti ir apsiauti.

– Ei, – pasigirdo jo balsas man už nugaros.

Palikau neužsegtą dešinę batą ir pamažu atsitiesiau.

– Ko? – užblioviau ir įniršusi įsmeigiau į jį akis.

Jis buvo spėjęs apsvilkinti glaudžius tamsiai mėlynus marškinėlius, aptempiančius torsą. Vėl sunėręs rankas ant krūtinės žvelgė į mane suraukęs antakius.

– Ką tik atsisakė kitas kandidatas, – tarė pakeldamas ranką su telefonu.

– Aha, – abejingai atsakiau ir įkišau ranką į rankinę ieškodama automobilio raktelio.

Jis iškvėpė orą taip garsiai ir taip ilgai baksnojo koja į grindis, kol man neliko nieko kito, tik pakelti akis.

– Yra kai kurių taisyklių, – prakalbo kiek patylėjęs ir prisimerkė lyg mane skenuodamas.

– Taisyklių? Kam, leisk paklausti?

Man trūko kantrybė. Norėjau grįžti į nakvynės namus, panirti į savigailą, paskui atsigaivelėti ir ieškoti naujų skelbimų. Tikrai neketinau klausytis nedraugiškų šiknių pezalų.

– Tau. Jeigu nori to kambario, bus taisyklės, jų turėsi laikytis.

Jis mostelėjo ranka – tai turėjo reikšti kvietimą – ir nuslinko į svetainę. Taip ir bėgsiu iš paskos!

– Man nereikia tavo sušikto kambario! – sušukau jam pavymui, pasilenkiau ir pagaliau užsegiau kitą sandaletą.

Galva išniro tarpdury. Jis perbraukė delnu plaukus.

– Paklausk, man reikia pinigų, bet nebeturiu noro toliau ieškoti. Žmonės atsisako vienas po kito.

– Įdomu, kodėl... – suprunksčiau. Jis praleido pro ausis.

– O tau skubiai reikia kur nors apsigyventi. Baik maivyti ir apžiūrėk kambarį.

Jau žiojau si atsakyti, bet tas kvėša nuskuodė į svetainę nė nelaukdamas mano reakcijos.

Tiesą sakant, knietėjo blokštis pro laukujes duris ir su trenksmu jas užtrenkti už nugaros. Vis dėlto susilaikiau.

Atvirai kalbant, vien šis koridorius ir svetainė buvo gražesni už visus tuos butus, kuriuos apžiūrėjau vakar ir šiandien, be to, buvau tikra, kad semestro pradžią leisti čionai, o ne ant parko suoloelio, bus daug maloniau. Nepakenks užmesti akį į siulomą kambarį. Tas bičas visiškas kvaiša, bet šiandien jau tiek sykių pamyniau savo išdidumą, kad dar vienas kartas nieko nebepakeis.

– Na gerai.

Nebesivarginau nusiauti sandaletų, vėl nudrožiau tiesiai į svetainę. Tik dabar, palengva nusiraminsi, galėjau deramai įvertinti jaukų interjerą. Ant milžiniškos U raidės pavidalo sofos kamba-

rio viduryje buvo išdėliotos kelios pagalvėlės, už jos buvo platus langas. Numaniau, kad esama ir balkono. Dešinėje išvydau atvirą virtuvę su baru ir didele darbo zona.

– Svetainę jau matei, ana ten virtuvė, o čia vonios kambarys, – aiškino tas kvaiša, mums einant per svetainę, ir vangiai mostelėjo pravirų durų pusėn. Pro plyšį įžiūrėjau žydras plyteles ir didžiulę vonią. Paskui sustojome prie paskutinių durų. – Šitą kambarį nuomuju. Jis nelabai didelis, bet vis geriau už bendrabutį.

Jis nuspaudė rankeną.

Sulaikiusi kvapą įėjau į kambarį.

Šis išties buvo mažas. Gal kokių trylikos kvadratinų metrų, bet smėlio spalvos sienos ir langas, pro kurį vidun įspindo paskutinė tos dienos šviesa, viską atstojo. Supratau, kad jame niekas negyvena, iš jo buvo viskas išnešta, likęs tik rašomasis stalas, balta sukamoji kėdė, lentynėlė ir lova. Pamačiusi dėmėtą čiužinį susiraukiau. Nė nenorėjau vaizduotis, kiek visko ant jo buvo įvykę.

– Nesirūpink, Etanas savo lovą išsigabens, – nuramino mane tas kvaiša ir linktelėjo minėtojo baldo pusėn. – Rašomuoju stalu ir lentyna galėsi naudotis, jeigu norėsi.

Nežymiai linktelėjau ir nususukau nuo lovos. Šis kambarys irgi buvo išklotas šviesiu laminatu. Pakėlusį galvą apžiūrėjau visus kampus, ar kur nepamatysiu bent menkiausio drėgmės ženklo. Regis, viskas buvo gerai.

Ten galėsiu mokytis. Kai lova bus išgabenta, turbūt pasistatysiu sofą-lovą, kad sutaupyčiau vietos. Prieš akis jau mačiau gražią lovatiesę, kuria ją užklosiu. Ir pakabinsiu lempučių girliandas! Šiame kambaryje būtinai reikia lempučių girliandų!

Mama negalėjo jų pakęsti, jos manymu, tokios girliandos atrodo kaip pigmenta ir nepritinka prie visų kitų rūpestingai parinktų interjero detalių. Be to, visuomet man primindavo, kad esu per didelė vaikiškiems niekalams, o kai sykį paslapčiomis nusipirkau

girliandas iš sutaupytų kišenpinigių, liepė mūsų tarnaitai tučtuoju jas kur nors išboginti.

O taip, pakabinsiu lempučių girliandas. Privilksiu į kambarį tokių daiktų, kokie man anksčiau buvo užginti, mat neatitiko mamos reikalavimų.

Šitas bičas lygiai taip pat neatitiktų jos reikalavimų, dingtelėjo man. Ji veikiausiai gautų infarktą jį pamačiusi. Arba apsvemtų. Tai vaizduodamasi vos nenusikvatojau.

– Imu, – pasakiau nieko nelaukdama.

Atsisukusi pamačiau, kad jis susimąstęs. Mano žvilgsnis nuslydo prie užrašo ant jo dilbių ir... taip, čia mama neabejotinai nualptų. Nors galiausiai turėsiu stogą virš galvos, šis butas dėl to atrodo tik dar patrauklesnis.

– Dar nežinai taisyklių, – buvau įspėta, bet jo akyse įžvelgiau šelmiškas kibirkšteles.

– Nagi klok, – paraginau, dar kartą apsisukdama aplink.

Nė viename iš pirmiau matytų kambarių manęs nebuvo apėmęs toks jausmas, koks apėmė dabar. Suvokiau, kad čia man bus gera.

Ponas Nė Už Ką Jokia Moteris Negyvens Mano Bute priėjo prie rašomojo stalo. Vis dar sunėręs rankas atsišliejo nugarą į stalą, jo laikysena man nebeatrodė provokuojanti, veikiau gynybinė.

– Pirmiausia, – prabilo jis iškėlęs pirštą, – paliksi mane ramybėje su savo bobiškais reikalais. Man dzin, kas vyksta tavo gyvenime, taigi neužkrauk savo draugijos! Ant mano sofos nebus rengiami merginų vakarėliai, ką žiūrėti per televizorių, sprendžiu aš, ir neatsibelsi pas mane apsipylusi ašaromis širdies išlieti.

– Man tinka, – šaltai atsakiau.

– Antra, nenoriu girdėti jokių pastabų, kai su kuo nors glamžausi. Nė nemanau, kad turiu teisintis dėl to, ką veikiu savo bute.

– Man nėra maž nerūpi, su kuo glamžysiesi, – atkirtau, bet nepatikliai dirstelėjau į duris.

Nors jo kambarys kitoje buto pusėje, kas žino, kaip garsiai jis įsijaučia. Suraukiau kaktą. Tikiuosi, negirdėsiu, kada jis su kuo nors dulkinasi.

– Ir trečia... – jis atsitraukė nuo stalo ir atsistojo priešais mane. Buvo aukštesnis keliais centimetrais, turėjau atkraginti galvą, kad sutikčiau įdėmų karamelinių akių žvilgsnį, – ...man nusišvilpt, ar tavo kojos su šitais šortais atrodo seksualiai.

Man užkaito skruostai, bet nė blakstiena nevirptelėjo.

– Mudu nieku gyvu neatsidursime vienoje lovoje. Taigi nepuoselėk jokių vilčių, supratai?

Žemas jo balsas skambėjo man virš galvos, smilkiniu jutau jo alsavimą. Bemat ėmė vis stipriau dilgčioti skrandyje, anaip tol ne iš alkio. Vaitas maloniai kvepėjo – aštriu džianglių ir mėtų kvapų mišiniu. Tokio netikėto artumo užklupta tik po kelių akimirkų supratau, kas ką tik buvo pasakyta.

– Apgailestauju, jeigu tai užgauna tavąjį *ego*, – sausiai ištariau, – bet jau seniausiai apmalšinau blogų berniukų poreikį.

Tai buvo tiesa. Artimiausiu metu neketinau prasidėti su joku vaikinu.

Jis to nesitikėjo. Jo akyse plykstelėjo nuostaba, jis pasitrynė skruostą ir žingtelėjo į šalį.

– Tuomet sveika atvykusi į „Casa de White“. – Padavė man ranką. – Aš Keidenas.

Akimirką sutrikau. Paskui išplėčiau akis ir stryktelėjau.

– Ar tai reiškia, kad gavau kambarį? – suspigau.

Keidenui ištįso veidas.

– Ką tik pažeidei pirmąją taisyklę.

Iškart lioviausi striksėti ir nuleidau balsą iki priimtino žmonėms.

– Atsiprašau. Aš – Alija.

Savo naująjį vardą ištariau be jokio vargo. Gal dėl to, kad per visas apžiūras juo prisistatinėjau.

Paspaudžiau jam ranką. Keideno delnas buvo šiltas ir šiurkštus. Nebuvau pasirengusi tam, kad man sugniauš paširdžius.

Nė tam, kad pašiurps oda, kai jis ėmė nykščiu sukti ratus man ant plaštakos. It nutvilkyta atitraukiau ranką ir pasipiktinusi jį nužvelgiau.

– Tik norėjau patikrinti, ar supratai trečią taisyklę, – su pasitenkinimu vyptelėjo Keidenas ir susikišo rankas į kelnių kišenes.

Niekinamai sušnypščiau. Tas vyrukas karštas, bet ne toks, kad taip ir neatsilaikytum. Vadinamosios jo taisyklės buvo juokingos ir niekam nereikalingos. Patryniau plaštaką, kad numaldyčiau pašiurpusią odą. Prakeikimas, ir kodėl jo rankos tokios šiltos?

– Tai kada galėsiu įsikraustyti?

Keidenas gūžtelėjo pečiais ir pasuko prie durų.

– Pervesk man nuompinigių, dar pusę užstato ir kambarys tavo.

Džiaugsmo šokį ėmiau trypti tik išėjusi.